

BEDSTEMOR BOB OG SØDE SALLY SUKKERTOP 1

Der var engang en dag, hvor Bedstemor Bob stod og kiggede efter en skeand, der havde bygget rede oppe i hendes skorsten.

– Pap, pap, sagde skeanden.

– Nå, du har nok aldrig lært at sige rap; men jeg gider flunken plaskemig ikke høre på alt dit pap, pap, pap! sagde Bedstemor Bob, og så prøvede hun at skubbe skeanden ud af skorstenen med sin kost; men den sad desværre for højt oppe, så hun kunne ikke nå den med kosten.

– Pap, pap, sagde skeanden.

– Nu skal du plunken daskemig holde op! sagde Bedstemor Bob, og så gik hun uden for huset og smed en stor sten op i skorstenen. Nu havde hun bare glemt, at hendes skorsten var så sindssygt skæv, at stenen raslede ud igen lige med det samme og trillede ned ad taget og ramte hende i hovedet med et plønk.

– Av! sagde Bedstemor Bob, og så smed hun en hel masse mindre sten op i skorstenen; men de trillede også ud og kurede ned ad taget og ramte hende i knolden. Bønk! Dønk! Plønk! Spønk!

– Av! sagde Bedstemor Bob.

Så tog hun sin ældgamle stige og stillede den op ad husmuren og begyndte at klatre op på taget. Da hun var nået op til skorstenen, så stak hun hele overkroppen ind og prøvede at få fat i skeanden, men hun kunne stadig ikke nå den.

– Pap, pap, sagde skeanden.

– Hold dog nu for syv sytten din bette bøtte! råbte Bedstemor Bob og klemte sig endnu længere ind i skorstenen.

– Pap, pap, sagde skeanden nok så fornøjet, for Bedstemor Bob kunne nemlig ikke nå den. Så var det, hun ville gå ned fra taget igen; men det kunne hun ikke, for hun sad nemlig fast i skorstenen med benene lige op i luften.

– Pap, pap, sagde skeanden.

Der hang Bedstemor Bob så i en uges tid, mens skeanden fløj ud og ind ad skorstensåbningen nede i stuen. Den fik sig også en kæreste.

– Pap, pap, sagde hunskeanden.

– Pap, pap, sagde hanskeanden, og snart efter fik de fjorten unger.

– Pap, pap, pap, pap, pap, pap! sagde de. Bedstemor Bob var efterhånden helt bims i bøtten af alt det pap, og hun kunne ikke engang komme til at holde sig for ørerne, for hendes arme var nemlig klemt fast i skorstenen. Så var det, Søde Sally Sukkertop kom forbi.

– Jeg kunne altså så godt tænke mig at høre et eventyr, Bedstemor Bob, sagde hun og så trist ud.

– Det bliver desværre svært, sagde Bedstemor Bob oppe i skorstenen.

– Jamen, hvor er du dog, din stemme lyder så hul? sagde Søde Sally Sukkertop forundret og så sig omkring.

– Lige her oppe i skorstenen, sagde Bedstemor Bob.

– Nå, så er det derfor, det lyder så hult, når du taler, sagde Søde Sally Sukkertop. Jeg kunne altså så godt tænke mig at høre et eventyr!

– Nå ja, men så kan jeg jo fortælle dig historien om skeanden, og hvordan jeg er havnet her oppe i skorstenen. Så fortalte Bedstemor Bob hele den historie, som vi allerede har hørt.

– Den skeand vil jeg altså gerne se, sagde Søde Sally Sukkertop, og så kiggede hun op i skorstenen, og netop i det samme kom alle skeænderne ned, for nu var ungerne nemlig blevet så store, at de skulle ud og flyve.

– Goddag, goddag, skeænder, sagde Søde Sally Sukkertop.

– Pap, pap, pap, svarede alle skeænderne.

– Det er da noget værre noget, at I ikke kan sige rap, sagde Søde Sally Sukkertop, og så kiggede hun nærmere på ænderne. De havde alle sammen sådan en underlig bule i halsen.

– Det var da meget mystisk, tænkte hun, og så tog hun den ene af ænderne op og dunkede den i ryggen. Kløng, så faldt der en suppeske af sølv ud på gulvet.

– Rap! sagde anden veltilfreds, og så gik den ud ad døren.

– Nå, det er altså derfor, I hedder skeænder, sagde Søde Sally Sukkertop. Det er, fordi I altid går rundt og sluger skeer, at I slet ikke kan sige rap ordentligt. Så tog hun alle de andre ænder op og dunkede dem i ryggen, og kløng, donk, sponk, så faldt der suppeskeer og dessertskeer og teskeer ud af halsen på dem.

– Rap, rap, rap! sagde de alle sammen veltilfreds og gik ud ad døren.

– Så er den klaret, Bedstemor Bob, sagde Søde Sally Sukkertop op i skorstenen. Nu kan de alle sammen sige rap, fordi de ikke har en ske i halsen.

– Tusind tak, sagde Bedstemor Bob; men vil du ikke godt hjælpe mig ned fra skorstenen også?

– Jamen, jeg har altså sådan en højdeskræk, Bedstemor Bob, sagde Søde Sally Sukkertop. Jeg tør slet ikke klatre op på taget, og jeg kan ikke nå dig nedefra med kosten.

– Så er der kun en ting at gøre, sagde Bedstemor Bob.

– Hvad er det? spurgte Søde Sally Sukkertop.

– Jeg bliver nødt til at fortælle dig, hvad skeænderne hed.

– Hvad de hed? sagde Søde Sally Sukkertop forundret.

– Jep, de hed alle sammen Rødhætte.

– Hvad hed de? spurgte Søde Sally Sukkertop.

– Rødhætte, sagde Bedstemor Bob, så nu er du nødt til at sprænge mig i luften, så jeg kan komme ned fra skorstenen.

– Nej, det gider jeg ikke, når du siger det på den måde, sagde Søde Sally Sukkertop surt, og så gik hun hjem. På vejen kom hun forbi skeandfamilien, der alle sammen sad nede ved søen og sagde pap, for de havde nemlig været hjemme hos Søde Sally Sukkertop og spise nogle nye skeer.

– Åh nej, sagde Søde Sally Sukkertop, og så dunkede hun alle skeerne ud af dem igen.

– Spræng mig i luften! Spræng mig i luften! råbte Bedstemor Bob nede i skorstenen og sprællede med benene lige op i vejret; men det havde Søde Sally Sukkertop alt, alt for travlt til at høre.